

Ето и станция; на нея чака насрѣщенъ влакъ. Силвия помисли, че кондукторътъ и машинистътъ ще се сърдятъ за закъснѣнието. Ала тя зърна, че сѣкашъ пжтьтъ не е свободенъ и летящата машина отива право срѣщу спрѣния влакъ. За добра честь тя не бѣ видѣла добрѣ. Локомотивътъ заскриптѣ и се отби въ отворения за него пжть. Тя си отдѣхна и погледна отпрѣдѣ си пакъ безкрайнитѣ свѣтливи релси по безкрайното поле.

Ето и буковата рѣтлива. Трѣбваше машината да изпъне хълма. Силвия мислѣше, че тя едвамъ пѣпли, когато тренътъ вървѣше съ страшна сила.

Между това изгубеното врѣме все още не бѣ спечелено. Тогава Силвия прибѣгна до крайностъ. Тя дръпна ржчката до крайната граница надолу по наклона. Нагърби се локомотивътъ напрѣдъ, заприщѣха вагонитѣ слѣдъ него — това бѣ цѣлъ крилатъ змѣй, който шеметно летѣше по земята.

— Госпожо, каза огнярътъ, отиваме по дяволитѣ. Така кара ли се?

— Мигаръ много бърже вървимъ, чуди се тя. Ето и голѣмиятъ мостъ. Тя даде сигналъ съ свирката.

— Спечелихме изгубеното врѣме! извика огнярътъ, като гледаше часовника.

Силвия едва дочу негова гласъ. Ушитѣ ѝ силно нищѣха, и тя почна да затваря парата. Вървежътъ се намали.

II.

Прѣзъ всичкото това врѣме началникътъ на трена обикаляше изъ вагонитѣ. Той отиде въ вагона-гостилница, дѣто много мжже пушаха пури и пияха вино или кафе. Всички пжтници бѣха усѣтили бѣсниятъ бѣгъ на машината и желаяха да разбе-